לילה עד שכליל אחרון יהיו שמונה ג (מ) ואפי' אם רכים כני הבית

לא ידליקו יותר: הגה וי״ל דכל אחד מכני הכיח ידליק (° (ומב"ם) וכן

(ג) המנהג פשוט ויחהרו לימן כל החד והחד נרותיו במקום מיוחד כדי שיהיה

היכר כמה נרות מדליקין (מהר"א מפראג):

ג י גר שיש לו שתי פיות עולה לו ב בשביל (7) שנים:

ד ה מילא קערה שמן והקיפה פתילות אם (^{ד)} כפה עליה כלי כל פתילה עולה בשביל גר אחר לא כפה עליה

כלי אפילו לנר אחד אינו עולה לפי שהוא כמדורה:

הגה ולכן יש לחהר להעמיד הנרות ג בשורה (ו) בשוה ולא בעגול דהוי כמדורה

מאחר שכל גר מובדל הרבה מחצירו (ח"ה סימן ק"ח) ויחסרו כשעושין גרות אפי' בשעוה ד שאין לדבקן ביחד ולהדליקן דהוי כמדורה (פסקי מהרי"ן ס"ח)

מפי׳ בנרות של שבת דייט חהרו שלה לעשות כן (אור זרוע):

יוכר כמונו כל פכל דים יוסרו שנות לק החודות. היג הנוכה מניחו על פתח הסמוך לר"ה מכחוץ אם הבית פתוח לר"ה מניחו על פתחו ואם יש הצר לפני הבית מניחו על פתח החצר י ואם היה דר בעליה

(°) שאין לו פתח פתוח לר"ה מניחו בחלון הסמוך לר"ה

(ג) וכשעת הסכנה שאינו רשאי לקיים המצוה מניחו על שלחנו ודיו ^ה (ד) ה וצריך נר אחר להשתמש לאורו ואם

יש מדורה אין צריך גר אחר ואם הוא אדם חשוב שאין

דרכו לחשתמש לאור המדורה צריד גר אחר:

מפחים יצא כ אבל אם מניחו (ה) "למעלה מעשרים אמה

לא יצא: הגה ואפינו נקחה כך דנוק והניחה למטה מכי לא יצא ז דהדנקה

* עושה מלוה (ב"י בשם תוס") :

מעשרה מפחים ואם הניחו

ז ל מצוח להניחו במפה (°) הסמוך לפתח ° משמאל כדי שתהא מזווה מימין וגר הגוכה משמאל י ואם אין מווזה בפתח מניחו מימין ° ואם הניחו בדלת עצמו יניחנו (ז) ה (⁰) מחציו של כניסה לצד שמאל : הגה מווזה בפתח מניחו מימין ° ואם הניחו בדלת עצמו יניחנו

ם מניחו למעלה מג' מפחים ומצוה 'להניחן ' ו לממה

(ב) שקורין (ז) לאמפא (ב") בשומות (ב") שקורין (ז) לאמפא (הג"מ בשם סמ"ק) ומותר להדליק (") נפמוטות

הנהות ו: ו. מ"ד חהל' חנו פ"ד מהל" חנו
 ס" פ"ה
 בס" פ"ה
 בכת רמו רכה
 ח"ר רפ
 ה"ב ס" שכו
 שנת ע ש"נ ד
 פ"ר רכה
 מ"ר רכה
 מ"ר רכה

באר הגולד ל תופי שם (די והמהדרין מן הם לר"י דכ"ש וכ"ה ל אנר אים וכיתו סידור דאיכא סיב והולר או מחשר שה והונך חו מחסר שה הנכנסים או היוצו עושה נר לכל אחד מכאן ואילך ליכא ה שכך יש בני אדם השור. ואסילו אם ר לא יעשה יותר: דהרי כ' שהמנ בכפרד שוחיו כל מדליכון נר א' בל ומוסיפין נר בכל לי רבים בני הבית): הונא שם (כ"ג). כר רדיפה למר ר לה שני פיות עולה ל ה מימרא דרבא ש מילא קערה שמן וה כפה עליה כלי עול כמין מדורה ואפיל אינה עולה: ו : לינה עולה: ו' : (כ־א:). תנו רבנן נר להנימה על פתם וכו': וכפירוש התו מצוה). תלוה להגי כימו תמחון ומיירי אלול זית עומד קמון אלול זית עומד קמון אם יש חלר לפני לסנים על פסח חלר חלר שיש לה כי פתו חנר שיש נה כי פחד נרות ואתרינן נתי נו פיות עולה לשני בני לשני בתים ואם היו פתחי בתיהם היה לו משתאל אבל אי תני משתאל אבל אי מני החלר אמי שפיר בברייתא. אם היי הימים ונשעת הסני הרנים ונשעת הסני שלמני ודייו: ח בי שלמני ודייו: ח בי שלמני ודייו: ח בי למני רבל איר למרכה ואי על גבי לחיכה מדי מל גדין ואי מדם מ מחרת: מ מור ב בבורג. והי מרוטנגורק זדל כ להניחה למעלה מו מר: ו רבינה (משום דרבה) רכינת (משום דרכה)
נר מנוסה מלוה לו
משרה וכרי: כ ב
משתא שם (כרב.) ל
דרב רכ ומן כר מו
דרבי נר של מנון כר מו
למעלה מעשרים ל
מעולה מעשרים ל
שב. אמר רכה ור
מבותה ומתריו ל ב
מבותה ומתריו ל הניחה בעפח הסם ם כרב שמואל ב והיכת מנח ליה רב דרבת המר מימין דרכה התר תיתין מדפתי המר משמי משתהל כדי שתהה משתהל ומוחה מים בשב אבי העזרי. העזרי שהם הין ס

לעשות כימין: כ ספ"ק. וכס"ה הקטן מניחה כדלת עלמה י

של כניסה ללד שתח:

מחליו לכד שמחל

והולך ופי׳ התו׳ דוה קאי אנר איש וביתו דהיינו שכל הבית אין להם אלא נר א' בליל הראשון ממילא כשרואין בבית שני נרות בליל ב' ירגישו בתוס' דרבקן יחד. ז"ל ד"מ כשמדליקין גר שבת או חנוכה או י"ע ודובקין הנרות סמוכין הנס אבל לאותן שמדליקים בלילה הראשונה גר לכל א' מבני הבית או אם ידליקו

בליל שני ב' לכל א' אין כאן הכרה לחום׳

ג ב. בשביה ב". פירט"י בשביל שני בני אדם למהדרין העושים נר לכל א' ונ"ל דלדידן הרשא ב (א) ואפי אם רבים. דבגמ' אימא מהדרין מן המהדרין בה"א מוסיף דמוסיפין בכל לילה לא ידליקו ב' אנשים בנר א' דאו לא יהי' היכר כמה נרות מדליקין (°) כמ"ם נהג"ה: דג. בשורה בשוח. ולא א' נכנס וא' יולא [ד"מ מסרי"ל]: ד. שאין

> השעו' משום ההמימות גם נכפלר ונופלר לא קיימו מלוה [א"ו"] עכ"ל משמע דנרות כרוכים יחד מותר לעשות דהא בשבת ויו"ט מלוה לעשות כרוכים כמ"ש סי' רס"ג ובמהרי"ו [אות ס"ה] כ' וו"ל בערפורט לוקחין ד' או ה' נרות חנוכה ומדביקין אותן ביחד (פי שקלועין כמו שרשרת) ומדליקין אותן לנר א' ואסרתי אותן דהוי כמדור׳ עכ"ל וא"כ אפשר דשני נרות שרי רל"ה סק"ב וסי תל"ג ס"ב: כ' רש"ל בתשו" לפתח ויתחיל בנר האמצעי הסמוך לפתח ה ה. וצריך נר אחר. פי׳ הר״ן 6 לע״כ אפ"ה לריך להדליה נר אחר משו' הכירא עכ"ל ומוה יצא המנהג שמדליקין שמש כמ"ש מי': ז. דהדלקה עושה מצוה. וכיס"ם ספ"ו ללרכו הוא דנקט לה: ז ה. מחציו של בניסה. בסה"ת ? הגי (°) מחלי ללד שמאל

זה לוה עד שהן מתחממות זו מזו ונוטף לבל בתשו' רש"ל² משמע דחסור וכ"מ סי המדליה בפמוטות יתלה אות׳ בטפח הסמוד ויסב בדרך ימין והמדקדקי׳ אין מדליקין בפמוטו׳ שאין בהן הידור לנר חנוכה עכ״ל: שמדליקו על השלחן וע"כ הוא משתמש לאור׳ רמ"ח סי פ"ח: זו. למשה מי'. נ"ל דחם דר בעליה מניח׳ בחלון ואפי׳ הוא למעלה דב"ק מפרש הטעם (°) דהרואה אומר ג חומי שם וכיכ הטור: (ף ריל מו שמפלים רמניים סוגיה דגמי שם דרי י שהמוצה הספוע נספרי שיהי כל סנסי הבית מדליקן ני אי שיהי כל סנסי הבית מדליקן ני אי ביהי כל הנים, די מדמל דרב היות שם כיינ: זה מיתהל דרבל שם: ד נייתיא שם כיא וכים אי מיתום שר ד שם כבייתא זה מיתהל דרבל שם: ד שם כבייתא זה מיתהל דרבל שם: ד שם כבייתא זה מיתהל דרבל שם: מהריים 2023 מימרה דרבה שם: כ מימרה דרב כהנה ז כ"כ: ל מימרה דרבה שם: מ כרב ל מיתרט זכש עם. עם כ"יכ: ל מיתחל דרכה עם: מ כרכ שתולל מדפחי עם: ג טור געם לצני העודי והנהות מדדכי געם רבי יקיר: ם עם געם סת"ק והמרדכי עם:

נשם סמ"ק ואמנים עמרת זקנים הרעא "דפעדה פעשרים. כי מגדלהם ח"ל ני דנדים הם מם נתנם חדם למעלה מר"ח פעולים וללי חל מם נתנם חדם למעלים וללי חלדני מברי גר חנוכה סוכה (ורחיה סמ"ן לדבר ושלשתן יש להם רמ הססוק מברי שנאמר כי ע"כ באו רמו כמו כ יין בדיים סוכה להורייםם וכר כ' בדיית נה מנוסה הפרוחה ב' מדיית נה מנוסה הפריית בייני ען כרו לייני החם כל חלי לוחתני דסור מסתיים כיוני הסיסה ניים הייל הלפיי למידי הנחה ניים מנוים פייני ליין להניים להמניים בלינו ערה ללגירה ואל מדליק עובה חלויה אלה לכל אל בייני עובה חלויה אלה לכל אל בייני מנוחה אלה אל אלם יצ לו נר

יד אפרים

לבושי שרד

הרעא הג"ח ס"ד (") בפרוטות, של נחופת מעשיון קנים קנים ולחים בעירה בעינה. החי בדיף תדון הקבור כיון שהקנים מוגדלים בתחלב (כי הם מתני קנים קנים ולחים בעירה בעינה בעינה לבי הם מתני הכי הכי הם מתני המוגדלים בתחלב (כי היו ב"א מק"ב (") במשם בשיו לבי דבי בתחלב בתחלב (מתני בתחלב בתחלב (מתני בתחלב בתחלב

הגרות רעק"א ד ברג"ה שכל גר מובד? הרכה ברבירו, כי לצפעת ותוכדלים ומחלות תהיד והמהרסיל כפי פיה כי דכתרוחקות הרכה בלא כפיית כלי שלה לכר אי ולא לכתה נרות: תרעא

(ס"ק ב) בשביל כ' פירש"י כו' למסדרין כו'. דרש"י אויל לשיטתיי דל"ל לכי ב"א שאין מדליקים כ"א נד איש וביתו כפי עיקר הדין אלא שדרין בשני בחים: דהא אחריי דף כ"א ע"יב מלוה להניתו על פתח ביתו מבחון ופ" החוספות וכ"פ הרב"י ש"ה דהיינו אם הכית פתוח לרה"ר אבל אם הבית שמו לכל מנחון ופי המוספות וכי של שלב" אם יוסיים שם שמות מבדי של מל מס מים שמות מבדי של מכ מם שמת מבדי של מב מכ שקר הדין ודרי בג' בחים ושני הבחים פתוחים לחלר א' דשניהם לריכים להנית הכר על פתח החלר וא"כ נד שייל שני פיות שילה לשניהם וחניחים אותו על פתח החלר אבל רשיי פייל אחפיי הפית פתוח מורכים זה לה וויחוה הנד של ב' פיות שלה לשניהם ויניתני בתחילה האחלושית התפסקת בין שמי

הנם כי יאמרו שיש הרבה בני בית ולכל א' אין שם רק נר אחת חהו דעת העור והש"ע אבל הרמב"ם בי שאף לאותן שמדליקין נר לכל אחד יעשו לכל א' ב' נרות בליל שני וכן עד ח' חהו הי"א של רמ"ח ובכחן יש חידוש במנהג שהספרדים נוהגין כתום' כת"ש [ב"י] (°) והאשכנזים כרמב"ם חק לא מלינו בשאר מקומות: ד (ב) שקורין לאמפ"א. וכ׳ רש"לב לריך לחלות׳ בטפח הסמוך לפתח ויתחיל מנר האמצעי שהוא הסמוך לפתח ויסבב ללד ימין והמדקדקי' אינ' מדליקים בלאמפ"א שאין בה הידור לנר חנוכה עכ"ל: ה (ג) וכשעת הסכנה שאינו רשאי לקיים המצוה. זהו פי' התוס' נפ' כירה אבל רש"י פי׳ בב"מ דהסכנה שהיה יום חיד לפרסיים שלא הניחו שום נר אלא בע"א שלחם דא"כ היה ק' מה מהני במניחו על השלחן והתוס׳ דחקו בב"מ לומ׳ שלח חפשו כ"כ בבתים אבל לפי" זה א"ש דמניח על השלחן דלה היה הרגש׳ בדבר שנעש׳ למצוה: (ד) וצריך נר אחר כו'. אע"ג דבלה סכנה נמי לריך נר אחר דהא אסור להשתמש לאורן קמ"ל כאן דל"ת כיון דע"כ נהנה מהם כיון שהם מונחים על השלחן ממילא הותר׳ לגמרי אלא עכ״ם לריך אחר להכירא כ"פ הר"ן: 1 (ה) למעלה מב'. הטור כתב בשם ר"י הלוי דוק'

בשמניה' בחוץ אבל מניחו בבית אפי' למעלה מכ' כשרה כדאמרי' גבי סוכה אם דפנות הבית מגיעות לסוכ' אפי' למעל' מכ' כשרה דשלטא ביה עינא ונ"ל שאין הנדון דומה לראר דהחם בער שתשלוט עיניו בגג וכיון שתחיצר מגיעות לגג על ידם ישלוט עיניו בגג אבל הכא שלריך שישלוט עיניו בגג וכיון שהוא למעלה מכי דלא שלטא ביי עינו מאי נפקא מינה בגג שהוא למעלי ממנו בשבילו לא שלטא שינא טפי עכ"ל וב"י בשם מהרי"א חירץ שסברת מהר"יו שכשיש אחר האחיר הוא מזיק לעיני ואין יכול להביט למעלה כל מה שירצי ואה הביא ראיה מסוכה שאם הדפנות מגיעות לסכך אפיי למעלה מכי כשרה דשלטא ביה עיוא עכ"ל. הגם שאיני כדאי להכריע מ"מ תמוה לי דברי מהרי"א דאם כדבריו דעיקר הפסול בגובה למעלה מכ' משום שיש שם אויר ומזיק לעינים למה הלריכו בגמ' לרבה למלוא היתר דוקה בדפטת המגיעות לסכך הא מלינו היתר כלא"ה דהיינו באם יש קלת דופן סמוך לסכך באותו שיעור שהוא למעלה מכ' והדופן שלמטה הוא דופן קטן וכיון שאין אורר באותו שיעור לא יחיק לו אח"כ האויר שלתעה תכי (°) דאל"כ אפי' הפכך לתעה תכי יהיה פסול ולסברת הטור ניחא דאין ראות האדם הילך לתעלה אם"כ יש מלמטה למעלי דפנות ואז הראות הולך מן הדפנות אל הסכך ע"כ לריך שיגיעו הדפנות אל הסכך מלמטה למעלה בלי הפסק כדי שעל ידם חלך ראות העין למעלה וכל שיש הפסק תפסוק הראות הנמשך מלמעלה כנלע"ד דמכח זה דברי רבינו הטור הם עיקר דלא מועיל בנר שהיא למעלה מכ" אף בבית שיש דפטות ותו נלע"ד דלא מסחבר כאן להכשיר בנר ע"י הדפטת כי עיקר מצות הגר חנוכה היא בצאת הכוכנים כמ"ש המרדכיב וכל שהוא גבוה למעלה מכ" אמה אין העין הולך שם דרך הדפנות כי גם הדפנות עלתן אינם נראים בלילה 🖘 ואור הנר מלמעלי אין שולט שם כנייל נכון: ז (ו) מחציו של בניסה בו'. כייה ל' הטור בשם סמ"ק" וכי ב"יי גשם מהרי"א וו"ל י"מ מחלניו של פחח כשנחלקנה לשנים נשים אותה בחליי של הכניסה שהוא ללד פנים ויהיה ללד שמאל אבל לי סמ"ק הוא יניחני מחליו של הניסת הבית ללד שמאל נראה שפי׳ שהשיכוס לבית יחלק מפתן הבית לשנים והחליה של הניסה הוא ללד שמאל יחשב מחלק השמאל ובזה יהיה ללד שמאל עכ"ל 🖘 נתקשו רצים בהבנת דבר זה ונ"ל דהוא מיירי מסתח שלד הסתיחה הוא אלל המווחה ולד ששם הליר היא ללד השני וה"פ דלפי הנוסחא של הטור

למעלה מעשרה

בכל לילה נר אחד דאין לריך לחזור על הפתחים או למכור כסוחו מאחד ריולא יייח מן הדין. וכסב המייא ונייל דמי שאין לי שבר ביולא הייח מן הדין. וכסב המייא ונייל דמי שאין לי שמן הרבה יתן באחד שמן בשיעור והמותר יחלק לכולם שאם יעשה לכולם בשוה לא ידליק אפיי אחד בשיעור ואם יש שמן בלמצום ולחבירו אין לו כלום מועב שידליק בכל לילי אי ויתן גם להבירו דהא מדינא אייל אלא אחד עבייל:

(ב) הבצרהג. חה חידוש שהספרדים נוהגים כמום והאשבמים כרמכים וזה לא מציעי בשאר מקומות: ג (ד) שצים. בפרשי בשפיל ב' בני אדם למהדרין העושים נר לכל אי, ווייל דלדדון דמוסיפין דכל לילי לא דליקון ב' אפשים בכל אחד ביני אדם למהדרין העושים נר לכל אי, ווייל דלדדון דמוסיפין דכל לילי לא דליקון ב' אפשים בכל אחד דאו לא יהי היכר כתה נרות מדליקין כמיש ההג"ה. מיא : 📭 (ה) פפאר. ולריך שיכפה עליה כלי קודם שידליק שאם ידליקנה ואח"כ יכפ' עליה כלי הרי הנרות היו דולקות מקמי הכי במדורות ולית בהו שום מצוה וע"י כפיית הכלי נתקנה ייניקטה החברי על פני על היי העות של אי דוקום מקורה היי מחורו ולכני בל על מו לוחי בייני הכל היים כנרות ולכין שת מהיי בשעת הדלקתם לשם מלי מהר"א הלוי בספר גן המלך סימן קנ"א: (ו) בשור. ולא אחד . הסמון לפתח ויסבב לד ימין. והמדקדקים אינם מדליקין בלאמפ"א שאין בה הידור לנר חטובה פכ"ל: 1 (ח) פר"ב. הסמון לפתח ויסבב לד ימין. והמדקדקים אינם מדליקין בלאמפ"א שאין בה הידור לנר חטובה פכ"ל: 1 (ח) פר"ב. ב"ל באם דר בעליה מניחה במלן אפי הוא למעלי מיו"ד מ"א. ועיין באשר פנים מחלורות סימן מ"א. ובשובת ב"ל באשר פנים מחלורות סימן מ"א. ובשובת ב"ל באשר בעום מימן מ"א. ובשובת ב"ל המורך במים מחלורות הידור מימן מ"א. ובשובת ב"ל באשר בעום מימן מ"א. ובשובת ב"ל באשר בעום מימן מ"א. במשוב מימן מ"א. במשוב מימן מ"א.

חכמת שלמה כמ"ש הרמ"א סיי רס"ג בהלכות שבת דיכול להוסיף נגד מנין המכוון ובלבד שלא יפחות ע"ש וה"ה בזה ודו"ק היטב: שם פעיף ו' אב? אם מניתו לפעלה בעשרים אמה לא יצא וכיר. נ"ב עיין בטור ובט"ז

מחצירת השקה ואים בדי בתוך לה מנוסג ואולי א"ל דוקא לפי מה שה" גרסת השואל בר"ן שהעתיק ויקים כ"א ואין כתב מ"א דמדברי הר"ן יצא המנסג ואולי א"ל דוקא לפי מה שה" גרסת השואל בר"ן שהעתיק להיות על שלמו ולרין ני אחר להיות על שלמו ולרין ני אחר היות בלחור להשתמש לאורה ויון שכן ששישא דריך הכא מדה דאסור להשתמש לאורה מיון שכן ששישא דריך הרא מומו של שלמנו ע"כ משתמש לאורה משום הכי לרין ני אחרת לעשות של שלמנו ע"כ משתמש לאורה משום הכי לרין ני אחרת לעשות של שלמנו ש"כ משתמש לאורה משום הכי לרין ני אחרת על שלמנו ש"כ משתמש לאורה משום הכי לרין ני אחרת של שלמנו ש"כ משתמש לאורה משום הכי לרין ני אחרת של שלמנו של שלמנו מודר היותו של שלמנו של שלמנו היותום של היותום של היותום של היותום של היותום של היותום היותום של היותום היותו המשתמש נחודם לחבר הדין ליהו דדבם מודה המסור ומשתמש לחודה וניון שכן שמיטם דדרין הכב נר אחר הייק דאשי"א כיר דחניתו על שלחנו ע"יכ משחמש לאורה משום הכי לרין נר אחרת לעשות הכיר" עכיל ומלשון שכתב הר"ן משום הכי כי משמע קלת כדעת השואל דוקא במניחו על שלחנו דע"כ משחמש לאורה גם רמ"א הוצרן להשיב לחלק בין מדליק בפני או בחוץ אבל לפי הגרסא שהביא מ"א מדברי הר"ץ וכ"ה הגרסי בר"ן שלפנינו ע"כ משחמש לאורה אפ"ה כי' מדכתב ל' אפ"ה משמע דר"ש אם אינו מדליקו על שלחנו דאפשר שלא ישחמש לאורה פשיטא שצרין נר אחר שלא